

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

30 ianuarie 2018

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte – Petru Ursache,

Judecătorii – Constantin Alerguș, Vladimir Timofti, Nadejda Toma, Anatolie Țurcan,

a judecat, fără citarea părților, recursul ordinar declarat de avocatul Dorfman Igor în numele inculpatului Tican Vasile, prin care se solicită casarea sentinței Judecătoriei Bender din 17 februarie 2016 și deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 mai 2017, în cauza penală în privința lui

Tican Vasile Xxxxx,

născut la xxxx, originar și domiciliat în s. xxxx, r-nul Xxxx.

Date referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. de la 27 mai 2014 – până la 17 februarie 2016 (instanța de fond);*
- 2. de la 19 aprilie 2016 – până la 23 mai 2017 (instanța de apel)*
- 3. de la 24 august 2017 – până la 30 ianuarie 2018 (instanța de recurs ordinar).*

Procedura prevăzută de art.431 alin. (1) pct.1¹) Cod de procedură penală legal executată.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Bender din 17 februarie 2016, Tican Vasile a fost condamnat în baza art. 206 alin.(3) lit.b), f) Cod penal, la 15 ani și 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip închis.

1.1. Prin încheierea Judecătoriei Bender din 18 februarie 2016 s-a dispus: „Se corectează eroarea din dispozitivul sentinței Judecătoriei Bender din 17 februarie 2016 privind aplicarea în privința inculpatului Tican Vasile a pedepsei complimentare prevăzută la sancțiunea art. 206 alin.(3) Cod penal. Se consideră în continuare justă și întemeiată sintagma - Tican Vasile se recunoaște vinovat în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 206 alin.(3) lit. b), f) Cod penal stabilindu-i pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 15 ani 6 luni, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita o anumită activitate în domeniul educațional, pe un termen de 5 ani.

2. Pentru a pronunța sentința instanța de fond a constatat că, Tican Vasile la 24 iunie 2010 fiind contactat de către Donica Iurie, ultimul i-a comunicat că dispune de trei persoane pentru folosirea lor la efectuarea

lucrărilor agricole, și-a dat acordul de a le primi la lucru și în dimineața zilei de 25 iunie 2010, Donica I. le-a transportat cu taxiul comandat de acesta, cu n/î Xxxx pe minorele, Xxxx, Xxxx și Xxxx în tabăra de odihnă amplasată în apropierea s. Xxxx, r-nul Xxxx, unde, acestea au fost transmise lui Tican V. cu scopul exploatării prin muncă la lucrări agricole. Tican Vasile, preluând acțiunile lui Donica I., a achitat șoferului taxiului pentru transportarea fetelor suma de 150 lei și mobilul acestuia, creându-le astfel o dependență financiară pentru victime, cu scopul ulterioarei exploatării prin muncă la lucrări agricole.

Ulterior, în perioada 25 iunie 2010 - 03 iulie 2010, Tican Vasile în comun cu Cristin N., care era conducătorul brigăzii de muncitori, le-au adăpostit pe minorele Xxxx, Xxxx și Xxxx în blocurile locative ale taberei de odihnă, amplasată la marginea s. Xxxx, r-nul Xxxx și știind cu certitudine că minorele nu au împlinit vârsta de 14 ani, profitând de starea lor de vulnerabilitate datorită vârstei fragede, precum și de crearea unei datorii pentru transportarea lor cu taxiul, contrar prevederilor art. 46 Codul muncii, care interzice încadrarea în muncă a persoanelor în vârstă de până la 15 ani, le-au folosit la munci agricole.

La data de 01 iulie 2010 Tican Vasile, depistând că Xxxx și Xxxx intenționează să evadeze, a aplicat violență fizică și psihică, manifestată prin aplicarea unei lovituri cu un băț lui Xxxx, pretinzând întoarcerea unei datorii a cărei mărimea nu a fost stabilită în mod rezonabil pentru transportarea cu taxiul. Astfel le-a impus să presteze în continuare munci agricole la CAP „Basarabia” din satul Xxxx, r-nul Xxxx.

3. Împotriva sentinței a declarat apel avocatul Dorfman Igor în numele inculpatului Tican Vasile, care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare, din lipsa în acțiunile inculpatului a elementelor infracțiunii.

În argumentarea apelului a indicat că instanța de judecată eronat a apreciat probele administrate, ajungând la o concluzie greșită privind vinovăția inculpatului, ignorând în totalitate argumentele aduse de inculpat și apărare care demonstrează contrariul.

Atât organul de urmărire penală, cât și acuzatorul de stat s-au bazat asupra demonstrării faptului aflării părților vătămate Xxxx, Xxxx și Xxxx la tabara de odihnă din s. Xxxx, r-nul Xxxx, precum și că acestea, în vara anului 2010, conform datelor antropologice și fiziologice corespundeau vârstei de 13 ani. Astfel, se constată o formulare a unei acuzați neclare, abstracte și absurde,

deoarece, Tican V., Cristin N. și Donica I., cărora li se incriminează că au acționat în comun cu Tican V., „cunoșteau despre starea psihofiziologică determinată de vârstă fragedă ce lipsește victima de putința de a-și da seama de ceea ce se întâmplă cu ea și de a-și manifesta voința”, fiind niște noțiuni formulate, care ar putea fi cunoscute numai unor specialiști în domeniul psihologiei. Or, sintagma dată nu și-a găsit demonstrarea în totalitatea probelor examinate în procesul cercetării judecătorești.

Inculpatul Tican Vasile nu și-a recunoscut vinovăția în comiterea infracțiunii incriminate, declarând că nu a intenționat și nici nu a comis acțiuni ce pot fi calificate ca trafic de copii.

Tican Vasile nu a comis acțiuni ce ar putea fi apreciate ca o transportare sau adăpostire în sensul dispoziției art. 206 Cod penal.

Astfel, în cadrul cercetării judecătorești prin declarațiile părților vătămate Xxxx și Xxxx s-a constatat, că acestea au plecat spre s. Xxxx cu un taxi, care posibil a fost chemat de Donica I. și că la momentul când au sosit în tabăra de odihnă, ultimul s-a achitat pentru taxi, după care s-au cazat în blocurile locative ale acestei tabere.

La fel, a indicat că potrivit actului de învinuire tabăra de odihnă, este recunoscută ca un loc ferit, ascuns, care nu poate fi descoperit de reprezentanții organelor de drept sau de terțe persoane. Însă, după cum s-a constatat din declarațiile victimelor, acestea s-au aflat în tabăra din r-nul Xxxx, s. Xxxx, unde au fost cazate în comun cu alte persoane, angajate în câmpul muncii la CAP Basarabia.

Mai mult, faptul că părțile vătămate s-au deplasat cu taxiul benevol este confirmat prin declarațiile martorului Sîrbu S., care a explicat, că domnișoarele s-au urcat singure în automobil, erau bine dispuse, în drum fumau și ascultau muzică, cereau țigări de la băiatul (Donica I.), care se deplasa cu ele, au ieșit benevol din automobil și s-au dus pe teritoriul taberei.

Prin urmare, în cazul în care victimele nu au fost plasate într-un loc ferit și ascuns, atunci nu mai poate fi vorba de adăpostire în sensul traficului de ființe umane sau copii, sau, plasarea într-un loc ascuns, presupune și plasarea potențialilor victime contrar voinței lor, fără a li se acorda posibilitatea de a se deplasa liber, fără supraveghere.

Reieșind din declarațiile părților vătămate și a martorilor, s-a constatat că victimele nu erau ținute cu forța în tabără, se deplasau liber, nu erau supravegheate. Astfel, nici nu se poate de afirmat că ele au fost ascunse,

deoarece în permanență se aflau împreună cu muncitorii, adică alte persoane, contactau cu aceștia.

Totodată, inculpatul este învinuit precum că a folosit părțile vătămate la munci agricole, însă această afirmație nu s-a constatat, deoarece inculpatul în vara anului 2010 era și el un muncitor simplu în cadrul CAP „Basarabia”, nefiind investit cu drepturi de a recruta, angaja sau conduce cu muncitorii acestei întreprinderi.

Acuzarea, doar s-a limitat la aprecierea subiectivă a acțiunilor inculpatului și a altor inculpați în privința cărora cauza fiind disjunctă, fără a lua în considerație împrejurările ce urmează a fi dovedite și probate pentru a fi incriminată infracțiunea de trafic de copii.

Astfel, prin nici o probă nu s-a confirmat faptul intenției inculpatului și a celorlalți coparticipanți de a recruta, transporta și transmite careva persoane, pentru adăpostirea și exploatarea lor ulterioară prin muncă. Or, lipsa mijloacelor de recrutare ca răpirea, înșelăciunea sau constrângerea duce la lipsa acestui semn calificativ.

La fel, și transportarea ca semn calificativ lipsește, fiindcă victimele singure au solicitat de a fi duse la tabăra din s. Xxxx. Acestea nu au fost duse cu forța sau amenințate de a accepta să fie duse în acel loc.

S-a constatat, că părțile vătămate practic nici nu au lucrat în câmp, mai mult își petreceau timpul după placul lor, au dus și convorbiri telefonice de pe telefonul de care dispuneau.

Careva violență psihică sau fizică nu și-a găsit confirmare. Tican V. a menționat că în comun cu alte persoane doar a întreprins măsuri, prin convingere, de a le explica victimelor că ele au plecat prin pădure în altă direcție, dar nu spre or. Bender, astfel se pot rătăci și că pot pleca acasă a doua zi.

Cât privește argumentele că părțile vătămate urmau să întoarcă o datorie, Tican Vasile a menționat, că atât banii, cât și telefonul, i-au fost restituite de către Donica I., el neavând careva pretenții de ordin material față de pretensele părți vătămate, cu care nici nu contacta.

Probele din prezentul proces penal, au fost deja supuse aprecierii în cadrul unui alt proces și anume în privința lui Covalenco S., Donica I. și Cristin care s-a finisat cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, pe aceiași faptă, care este incriminată și lui Tican V.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 mai 2017, a fost admis apelul declarat de avocatul Dorfman Igor în numele inculpatului, inclusiv din oficiu, casată încheierea Judecătorei Bender din 18 februarie 2016 cu privire la aplicarea pedepsei complimentare inculpatului și menținută sentința.

5. Instanța de apel și-a motivat soluția prin faptul că probele cercetate de prima instanță, cu respectarea prevederilor art.101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și coroborării reciproce, confirmă vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii imputate și acțiunile lui corect au fost încadrate în prevederile art.206 alin.(3) lit. b), f) Cod penal, potrivit elementelor constitutive traficului de copii, adică *„adăpostirea și primirea a trei copii în vârstă de până la 14 ani cu scopul exploatării acestora prin muncă la lucrări agricole.*

Astfel, infracțiunea nominalizată este una formală și se consideră consumată din momentul săvârșirii cel puțin a unei acțiuni specificate la art. 206 CP, indiferent de survenirea consecințelor prejudiciabile.

Prin urmare, în cadrul cercetării judecătorești s-a dovedit pe deplin prin cumul de probe pertinente faptul că inculpatul a primit și adăpostit copii minori, Xxxx, Xxxx și Xxxx, supunându-le la munci agricole.

Tican Vasile a convenit cu Donica Iurie prin convorbire telefonică de a accepta copiii la muncă, ulterior a primit minorele în tabăra de odihnă și le-a adăpostit pe teritoriul acestei tabere situată în s.Xxxx, după care în perioada de timp, 24 iunie - 03 iulie 2010, fetele minore, de vârstă de 12 și 13 ani au fost implicate în munci agricole. Interesul inculpatului de a primi minorele la muncă se confirmă prin faptul că acesta a achitat serviciile de taxi pentru transportarea minorelor, după cum a declarat inclusiv inculpatul în ședința de judecată, că a achitat o sumă de bani și a lăsat ca arvună telefonul mobil, până la achitarea integrală cu șoferul de taxi.

Tican Vasile a creat starea de dependență financiară a victimelor. Ulterior, când minorele au încercat să fugă din tabără, inculpatul le-a ajuns din urmă, le-a returnat înapoi și aplicându-le violență psihică iar asupra minorei Xxxx și violență fizică, lovind-o cu un băț, acesta le-a spus că încă nu au achitat datoria de 300 lei pe care el a achitat-o șoferului de taxi și că trebuie să muncească pentru aceasta.

Instanța de apel a respins argumentul inculpatului precum că el a întors fetele înapoi în tabără pe motiv că era noapte și că se temea ca ele să nu se

piardă prin pădure, or nici a doua zi și nici până la data de 03 iulie 2010, când fetele au fost scoase din tabără cu ajutorul poliției, Tican Vasile nu a trimis fetele acasă, nu le-a ajutat să plece din tabără.

La fel s-a considerat ca neîntemeiat temeiul indicat de Tican V. că el nu a fost persoana responsabilă să încadreze în muncă minorele și că nu are nici o treabă cu munca acestora, deoarece în cadrul cercetării judecătorești s-a stabilit cu certitudine că inculpatul avea funcție de conducere, adică avea în dispoziția sa un grup de persoane, fapt confirmat prin declarațiile martorilor Dogaru S. și Dogari An.

Referitor la argumentul indicat că inculpatul nu a cunoscut vârsta părților vătămate, instanța a reținut că Tican V. cu certitudine a cunoscut că fetele sunt minore, deoarece în cadrul cercetării judecătorești s-a stabilit că acestea după aspectul fizic corespundeau vârstei care aveau.

Părțile vătămate au fost supuse traficului de copii, reținute ilegal într-un loc de unde nu puteau să plece, fără consimțământul acestora, erau supuse muncilor agricole. Mai mult că lor nu li s-a achitat pentru munca prestată.

Astfel, victimelor li s-au încălcat drepturile sale prevăzute de Constituția Republicii Moldova din care urmează că, munca forțată este interzisă.

6. Împotriva hotărârilor judecătorești nominalizate a declarat recurs ordinar avocatul Dorfman Igor în numele inculpatului Tican V., care, invocând temeiul de drept prevăzut la art. 427 alin.(1) pct. 6), 8) CPP, solicită, casarea hotărârii contestate cu pronunțarea unei hotărâri de achitare, din motiv că fapta inculpatului nu întrunește elementele infracțiunii.

În argumentarea recursului a indicat că hotărârile judecătorești contestate sunt ilegale, deoarece pe parcursul procesului penal inculpatul a pledat nevinovat, în speță nu au fost prezentate probe obiective și pertinente, care ar confirma vinovăția lui Tican V.

Astfel, în speță eronat au fost apreciat probele administrate fiind ignorate argumentele inculpatului și apărătorului care demonstrează lipsa în acțiunile acestuia a elementelor infracțiunii.

Incriminarea inculpatului, cât și a altor participanți în procesul penal, a infracțiunii de trafic de copii necesită demonstrarea completă, obiectivă și sub toate aspectele, fără careva presupuneri a elementelor infracțiunii în acțiunile inculpaților. Însă, prezența unor sau altor dubii în probarea acuzației, care nu pot fi înlăturate urmează a fi interpretate în favoarea inculpatului, principiu stipulat în alin.(3) art. 8 CPP.

Inculpatul Tican V. este acuzat doar de faptul, că în comun cu Donica Iuri, „a convenit cu ultimul de a transporta copii în s.Xxxx, r-nul Xxxx cu taxiul, „...a achitat taximetristului pentru transportarea fetelor suma de 300 lei, creându-le în așa mod o dependență financiară pentru victime, cu scopul ulterioarei exploatare prin muncă în lucrări agricole”, iar în comun cu Cristin N., „le-au adăpostit pe pretinsele părți vătămate în blocurile locative ale unei tabere de odihnă” și că contrar unor prevederi ale legislației muncii „le-au folosit la munci agricole”.

Consideră că în speță se constată o formulare neclară, abstractă, deoarece lui Tican V., Cristin N. și Donica I., cărora li se incriminează că au acționat în comun *cunoșteau despre starea psihofiziologică determinată de vârsta fragedă ce lipsește victima de puțința de a-și da seama de ceea ce se întâmplă cu ea și de a-și manifesta voință*. Acestea fiind niște noțiuni, care ar putea fi cunoscute numai unor specialiști în domeniul psihologiei. Astfel, sintagma dată nu și-a găsit confirmarea prin probele examinate în cadrul cercetării judecătorești.

Inculpatul nu a comis acțiuni ce ar putea fi apreciate ca o transportare sau adăpostire în sensul dispoziției art. 206 Cod penal.

Astfel, prin declarațiile părților vătămate Xxxx și Xxxx s-a constatat, că acestea au plecat spre s. Xxxx cu un taxi, care posibil a fost chemat de Donica I. și că la momentul când au sosit în tabăra de odihnă, ultimul s-a achitat pentru taxi, după care s-au cazat în blocurile locative ale acestei tabere.

La fel, a indicat că potrivit actului de învinuire tabăra de odihnă, este recunoscută ca un loc ferit, ascuns, care nu poate fi descoperit de reprezentanții organelor de drept sau de terțe persoane. Însă, după cum s-a constatat din declarațiile victimelor, acestea s-au aflat în tabăra din r-nul Xxxx, s. Xxxx, unde au fost cazate în comun cu alte persoane, angajate în câmpul muncii la CAP Basarabia.

Mai mult, faptul că părțile vătămate s-au deplasat cu taxiul benevol este confirmat prin declarațiile martorului Sîrbu S., care a explicat, că fetele s-au urcat singure în automobil, erau bine dispuse, în drum fumau și ascultau muzică, cereau țigări de la băiatul (Donica I.), care se deplasa cu ele, au ieșit benevol din automobil și s-au dus pe teritoriul taberei.

Prin urmare, în cazul în care victimele nu au fost plasate într-un loc ferit și ascuns, atunci nu mai poate fi vorba de adăpostire în sensul traficului de ființe umane sau copii, sau, plasarea într-un loc ascuns, presupune și plasarea

potențialilor victime contrar voinței lor, fără a li se acorda posibilitatea de a se deplasa liber, fără supraveghere.

Reieșind din declarațiile părților vătămate și a martorilor, s-a constatat că victimele nu erau ținute cu forța în tabără, se deplasau liber, nu erau supravegheate. Astfel, nici nu se poate de afirmat că ele au fost ascunse, deoarece în permanență se aflau împreună cu muncitorii, adică alte persoane, contactau cu aceștia.

Totodată, inculpatul este învinuit precum că *a folosit* părțile vătămate la munci agricole, însă această afirmație nu s-a constatat, deoarece inculpatul în vara anului 2010 era și el un muncitor simplu în cadrul CAP „Basarabia”, nefiind investit cu drepturi de a recruta, angaja sau conduce cu muncitorii acestei întreprinderi.

Este lipsit de temeii și semnul calificativ de exploatare prin muncă, deoarece părțile vătămate nu au fost impuse să presteze careva munci în tabăra din s. Xxxx.

Declarațiile părților vătămate Xxxx și Xxxx urmează a fi apreciate critic, nefiind convingătoare și nu pot fi puse la baza unei sentințe de condamnare. Acestea au fost libere în acțiunile sale, nimeni nu le-a limitat deplasarea lor sau alte careva acțiuni.

Inculpatul nu a pretins și nici nu a avut intenția de a obține pentru el careva foloase.

Prin probele prezentate, acuzarea nu a demonstrat faptul săvârșirii infracțiunii de trafic de copii și prezenta semnelor calificative ale infracțiunii în acțiunile lui Tican V. și a celorlalți inculpați, dar numai a constatat împrejurările în care pretinsele părți vătămate au ajuns la tabăra de odihnă din s.Xxxx, r-nul Xxxx, iar restul afirmațiilor fiind niște presupuneri.

Argumentele invocate de apărare au fost ignorate atât de către instanța de fond, cât și cea de apel, fapt ce a dus la condamnarea neîntemeiată a lui Tican V. pentru o infracțiune ce nu a comis-o.

A menționat că după studierea suplimentară a materialelor cauzei va fi depus un recurs suplimentar.

7. Procurorul, în conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat de către avocatul Dorfman Ig. în numele inculpatului Tican V., solicitând inadmisibilitatea recursului, ca fiind vădit neîntemeiat, invocând că recurentul nu este de acord cu modalitatea de apreciere a

probelor, iar motivele date nu se conțin în temeiurile prevăzute la art. 427 alin.(1) CPP. Temeiurile invocate la pct.6) și 8) alin.(1) al art. 427 CPP și anume că instanța nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și că în acțiunile inculpatului nu au fost întrunite elementele infracțiunii, procurorul a menționat că, rejudecând cauza, instanța de apel s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate, just constatând circumstanțele de drept și de fapt, corect încadrând acțiunile făptuitorului în baza art. 206 alin.(3) lit.b), f) Cod penal.

8. Judecând recursul ordinar declarat în raport cu materialele cauzei, Colegiul lărgit concluzionează că acesta urmează a fi admis, din următoarele considerente.

În conformitate cu prevederile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept, comise de instanțele de fond și de apel doar în cazurile stipulate în acest articol.

Reieșind din prevederile art. 414 Cod de procedură penală, instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârilor atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate instanței de apel. În vederea soluționării apelului, instanța de apel poate da o nouă apreciere probelor, fiind obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat sau trebuia să se pronunțe prima instanță și care prin apel se transmit instanței de apel sunt: dacă fapta reținută ori numai imputată s-a săvârșit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat și în ce împrejurări s-a comis, *dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate și administrate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.*

La chestiunile de drept se referă cele ce țin de următoarele: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii, dacă infracțiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just, dacă normele de drept procesual, penal sau administrativ au fost corect aplicate și hotărârea adoptată să conțină răspuns la toate motivele invocate.

Colegiul penal lărgit constată, că aceste prevederi legale, deși sunt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea cauzei în apel, iar erorile admise nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs.

Potrivit textului recursului, avocatul în numele inculpatului, a invocat temei de casare a hotărârilor judecătorești art. 427 alin.(1) pct.6), 8) Cod de

procedură penală, care stipulează că hotărârea instanței de apel conține o eroare de drept atunci când instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, precum și că în acțiunile inculpatului nu au fost întrunite elementele infracțiunii.

Analizând temeiurile nominalizate în raport cu motivele invocate în recurs, Colegiul penal constată că autorul acestuia nu este de acord cu încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului Tican V. în baza art. 206 alin.(3) lit.b), f) Cod penal, considerând că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

După cum rezultă din materialele cauzei, instanța de fond, verificând și apreciind probele administrate în cauză, și anume declarațiile părților vătămate Xxx, Xxx, ale lui Xxx, depuse în cadrul urmăririi penale, a martorilor Postica Z., Dogaru S., Dogari A., Grigorița A., Andronic V., Sîrbu S., Scripcari L., cât și probele materiale, a ajuns la concluzia că vinovăția inculpatului în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 206 alin.(3) lit.b), f) Cod penal – traficul de copii, adică adăpostirea și primirea a trei copii în vârstă de până la 14 ani cu scopul exploatării acestora prin muncă la lucrări agricole, și-a găsit confirmarea.

Instanța de apel, potrivit art. 409 alin.(2) CPP, a admis apelul avocatului în numele inculpatului, casând încheierea Judecătoriei Bender din 18 februarie 2016 cu privire la aplicarea pedepsei complimentare inculpatului Tican V., menținând sentința contestată.

Astfel, verificând legalitatea și temeinicia sentinței menționate, a conchis de a exclude din calificarea înaintată sintagma „lucrări agricole”, indicând că dispoziția infracțiunii art. 206 alin.(3) lit.b), f), CP nu conține un asemenea indice, prin urmare constatând corectă concluzia instanței de fond privind încadrarea acțiunilor inculpatului în baza art. 206 alin.(3) lit.b), f) Cod penal.

La acest capitol instanța de recurs atestă că, oricare element constitutiv al laturii obiective a infracțiunii imputate persoanei și puse sub învinuire, urmează a fi demonstrat cu probe suficiente și convingătoare că s-a comis anume această infracțiune.

Colegiul reține că, conform art. 53 alin.(1) pct.1) Cod de procedură penală, la examinarea cauzei penale în instanța de judecată, procurorul reprezintă învinuirea în numele statului și prezintă în ședința de judecată probele acuzării.

Prevederile art. 53 alin.(1) pct.8) Cod de procedură penală stipulează că, procurorul își expune părerea în dezbaterile judiciare asupra faptei infracționale săvârșite de inculpat, încadrării ei în baza legii penale și pedepsei care urmează a fi aplicată.

Conform art. 325 Cod de procedură penală, judecarea cauzei în prima instanță se efectuează numai în privința persoanei puse sub învinuire și numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu.

După cum rezultă din rechizitoriu, inculpatul Tican Vasile a fost învinuit pentru faptul că a comis *recrutarea, transportarea, unui copil, în scopul exploatării prin muncă, săvârșite, asupra a mai multor copii, și asupra unui copil în vârstă de până la 14 ani*, acțiuni ce au fost încadrate în baza art. 206 alin.(3) lit.b), f) Cod penal.

Instanța de fond, l-a recunoscut vinovat și condamnat pe Tican V. de comiterea infracțiunii prevăzute la art. 206 alin.(3) lit.b), f) CP - încadrând acțiunile acestuia - în traficul de copii, *adică adăpostirea și primirea a trei copii în vârstă de până la 14 ani cu scopul exploatării acestora prin muncă la lucrări agricole.*

Conform art. 113 Cod penal, se consideră calificare a infracțiunii determinarea și constatarea juridică a corespunderii exacte între semnele faptei prejudiciabile săvârșite și semnele componenței infracțiunii, prevăzute de norma penală.

Colegiul penal constată că, partea acuzării în actul de învinuire a calificat fapta inculpatului Tican V. în baza art. 206 alin.(3) lit.b), f) Cod penal - *recrutarea, transportarea, unui copil, în scopul exploatării prin muncă, săvârșite, asupra a mai multor copii, și asupra unui copil în vârstă de până la 14 ani*, însă, instanța de fond a reținut în seama inculpatului semnele calificative „*adăpostirea și primirea a trei copii în vârstă de până la 14 ani cu scopul exploatării acestora prin muncă la lucrări agricole*”, iar instanța de apel a exclus sintagma „*lucrări agricole*”, menținând soluția instanței de fond.

Astfel, Colegiul conchide că instanțele de fond greșit au reținut în seama inculpatului semnele calificative nominalizate, de care inculpatul nu a fost învinuit prin rechizitoriu.

Totodată, instanța reține că, în sentință, la fila dosarului 243 -verso, în partea descriptivă a constatat că, „Tot el, *adică Pritulenko A. a comis infracțiunile prevăzute de art. 189 alin.(1), 189 alin.(3) lit.e* – fiind descrise 5 episoade de învinuire a lui Pritulenko A.”, necătând la faptul că cauza penală a fost examinată în privința lui Tican V.

Deci, prima instanță a comis o eroare de drept depășind volumul învinuirii, iar instanța de apel, cu toate că în partea descriptivă a deciziei nu a indicat aceste constatări nominalizate, a menținut soluția instanței de fond și nu a corectat eroarea dată.

Reținând cele menționate, instanța de recurs constată că decizia contestată este viciată în partea motivării concluziei privind încadrarea acțiunilor inculpatului, care nu corespunde cu persoana condamnată.

Prin urmare, Colegiul penal a ajuns la concluzia, că instanța de apel a examinat pur formal apelul declarat, nu s-a clarificat care circumstanțe sunt relevante pentru prezenta cauză, a adoptat o soluție neargumentată la modul cuvenit, astfel că decizia nu poate fi menținută și urmează a fi casată cu dispunerea rejudecării cauzei în instanța de apel.

Instanța de recurs consideră, că erorile comise nu pot fi reparate de către instanța de recurs în prezenta procedură, deoarece aceasta nu este abilitată cu atribuții de a judeca cauza și a se pronunța asupra legalității sentinței, substituind instanța care a judecat apelul cu încălcarea prevederilor procesuale penale la pronunțarea hotărârii judecătorești.

Colegiul conchide că temeiul prevăzut la art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală - că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel și hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, invocate de recurent, persistă în cauză.

Încălcările enunțate determină, incontestabil, Colegiul să concluzioneze asupra necesității de a casa decizia instanței de apel cu dispunerea rejudecării cauzei de către aceeași instanță în alt complet de judecată, să țină seama de cele expuse în prezenta decizie, să înlătore erorile admise, să se pronunțe la modul cuvenit și în strictă conformitate cu prevederile Legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate în apel, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, să pronunțe o hotărâre legală, întemeiată și motivată, cu respectarea prevederilor art.414, 417, 419 Cod de procedură penală.

9. În conformitate cu prevederile art. 434, 435 alin.(1) pct.2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție

DECIDE :

Admite recursul ordinar declarat de avocatul Dorfman Igor în numele inculpatului Tican Vasile, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 23 mai 2017, în cauza penală în privința lui *Tican Vasile* și

dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac, pronunțată integral la 01 martie 2018.

Președinte

Petru Ursache

Judecătorii

Constantin Alerguș

Vladimir Timofti

Nadejda Toma

Anatolie Țurcan